

**Protokół nr 12/2019
z posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 16 grudnia 2019 roku,
o godzinie 14:30**

BRM-DPP.0012.12.12.2019

Posiedzenie Komisji prowadził Przewodniczący Czesław Cyrul.
Na ogólną liczbę 5 radnych, wszyscy obecni.

Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek obrad

I. Przyjęcie porządku obrad

II. Rozpatrzenie wezwania do usunięcia naruszenia prawa w uchwale w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w rejonie Trasy Targowej i ulicy Granicznej we Wrocławiu - druk nr 498/19,

III Rozpatrzenie skarg:

1. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Niedźwiedziej i Starogranicznej we Wrocławiu - **druk nr 512/19,**

2. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Niedźwiedziej i Starogranicznej we Wrocławiu - **druk nr 513/19,**

3. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi, sposobu pobierania tych i określenia wysokości opłaty dodatkowej - **druk nr 497/19.**

IV. Przyjęcie protokołu nr 11 z poprzedniego posiedzenia

V. Wolne wnioski

Ad. I. Komisja bez uwag przyjęła porządek obrad.

Ad. II. Komisja rozpatrzyła wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w uchwale w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w rejonie Trasy Targowej i ulicy Granicznej we Wrocławiu - **druk nr 498/19**

Zreferował: przedstawiciel Biura Rozwoju Wrocławia

W piśmie z dnia 10 listopada 2019 r.(...) Wylacza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk osób fizycznych w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1330) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).(dalej: „Wzywający”) wzywa Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w zakresie uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr XXIV/887/08 z dnia 11 września 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w rejonie Trasy Targowej i ulicy Granicznej we Wrocławiu, poprzez jego zmianę w ten sposób, by na terenie oznaczonym aktualnie jako AG, w tym w szczególności na działkach położonych na terenie oznaczonym jako (...) dopuszczona została możliwość realizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, a usunięta została możliwość realizacji obiektów związanych z aktywnością gospodarczą. Ponadto Wzywający zarzuca, że:

- w planie miejscowym dopuszczono, na terenie oznaczonym jako AG, możliwość lokalizowania obiektów związanych z aktywnością gospodarczą w bezpośredniej bliskości (w bezpośrednim sąsiedztwie) istniejących już terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej - co jest rażąco sprzeczne z art. 1 ust. 2 pkt 1) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i wynikającą z tego przepisu naczelną zasadą zachowania ładu przestrzennego;
- w w/w planie miejscowym, na terenie oznaczonym jako AG, dopuszczono możliwość lokalizowania obiektów związanych z aktywnością gospodarczą w bezpośredniej bliskości (w bezpośrednim sąsiedztwie) istniejących już terenów zielonych i terenów cennych przyrodniczo - co jest sprzeczne z art. 1 ust. 2 pkt 3) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- plan miejscowy ogranicza możliwość realizacji zabudowy mieszkaniowej na działkach leżących w granicach terenu AG tylko do obszaru wydzieleni wewnętrznych A, przy czym te wydzielania wewnętrzne mają nieznaczące rozmiary, skoro ich granice nie obejmują nawet całych działek ewidencyjnych, ale granice przebiegają w niewielkiej odległości od obrysów istniejących budynków - co stanowi nadmierne ograniczenie prawa własności, bez racjonalnego uzasadnienia i tym samym rażąco narusza art. 31 ust. 3 Konstytucji w zw. z art. 4 Konstytucji i art. 4 ustawy Prawo budowlane, które wprowadzają zasadę proporcjonalności w zakresie wprowadzenia ograniczeń w korzystaniu z wolności i praw (w tym w prawa własności);
- plan miejscowy nakłada na właściciela działki nr (...) ograniczenia w możliwości zabudowy działki w sposób nadmierny i znacznie większy niż na właścicieli działek sąsiednich, co narusza art. 32 ust. 2 Konstytucji w zw. z art. 4 ustawy Prawo budowlane i przewidzianą w powołanej normę zasadę równości wobec prawa.

Dodatkowo Wzywający informuje, że interes prawny, w zaskarżeniu wskazanej na wstępie uchwały wynika z faktu, iż jest on aktualnym właścicielem działki nr (...), co do której miejscowy plan wprowadza regulacje sprzeczne z powołanymi wyżej przepisami prawa. W szczególności, Wzywający został w istocie pozbawiony możliwości zabudowy powołanej działki w sposób racjonalny. Nie ma on bowiem możliwości, by na działce powstała zabudowa jednorodzinna, tak jak istnieje na działkach sąsiednich.

Pod względem formalnoprawnym wezwanie nie budzi zastrzeżeń, spełniając wszelkie wymagania stawiane art. 101 ustawy o *samorządzie gminnym*.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących szeroko rozumianego naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością poprzez nadużycie władztwa planistycznego, Komisja wskazała, iż ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania nawet z prawa własności do nieruchomości (będącego najszerszym z praw do władania rzeczą) mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy).

Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97).

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania** (za - 3, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.**

Ad. III Rozpatrzenie skarg:

Ad. 1. Następnie Komisja rozpatrzyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Niedźwiedziej i Starogranicznej we Wrocławiu - **druk nr 512/19**

Zreferował: przedstawiciel Biura Rozwoju Wrocławia

W dniu 3 grudnia 2019 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa „Popowice”(dalej: Skarżąca), złożyła skargę na w/w uchwałę.

Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

W przedmiotowej skardze Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności § 18 zaskarżonej uchwały z uwagi na istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz przekroczenie władztwa planistycznego Rady Miejskiej Wrocławia.

Pod względem formalno-prawnym skarga nie budzi zastrzeżeń, spełniając wszelkie wymagania stawiane art. 101 ustawy o samorządzie gminnym.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Niedźwiedziej i Starogranicznej we Wrocławiu został sporządzony na podstawie uchwały Nr LXII/1449/18 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 13 września 2018 r. Celem miejscowego planu było stworzenie regulacji prawnych, które umożliwią zachowanie i uporządkowanie struktury funkcjonalno-przestrzennej całościowo ukształtowanego osiedla zabudowy blokowej wraz z towarzyszącymi jej usługami i terenami zieleni oraz wskazanie właściwych rozwiązań urbanistycznych, odpowiednich dla fragmentu całościowego założenia urbanistycznego osiedla „Popowice” z lat 70.

Zgodnie z obowiązującym *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia*, przyjętym uchwałą Nr L/1177/18 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 11 stycznia 2018 roku, określającym politykę przestrzenną miasta, przedmiotowy obszar planu znajduje się w jednostce urbanistycznej Popowice (A14) w obszarze mieszkaniowo-usługowym (MU). Jednostki urbanistyczne wyznaczone w *Studium...* to czytelnie wydzielone obszary o dużej powierzchni, które charakteryzują się wspólnymi elementami. W przypadku jednostki Popowice obejmuje ona między innymi osiedle mieszkaniowe wielorodzinne z „wielkiej płyty” uzupełnione o niezbędne usługi podstawowe takie jak oświata, zdrowie i kościół, oraz o usługi towarzyszące związane z handlem, gastronomią i usługami drobnymi. Przypisana dla poszczególnych jednostek szeroka lista przeznaczeń uwzględnia zróżnicowane położenie poszczególnych działek w tej jednostce i stanowi pewien zbiór możliwości do zastosowania na etapie sporządzenia planu miejscowego, po szczegółowych analizach uwarunkowań. Jako główne wyzwanie dla jednostki Popowice przyjęto rozwój i wzmocnienie mieszkaniowo-usługowego charakteru poprzez harmonijne połączenie tych funkcji wraz z utrzymaniem istniejących układów urbanistycznych.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącej, odnoszące niezgodności przedmiotowego planu ze *Studium...* w zakresie przeznaczenia terenu 1U, należy zauważyć, że dokument *Studium...* stanowi akt kierownictwa wewnętrznego, określający politykę przestrzenną miasta w sposób ogólny. Zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym nie jest on aktem prawa miejscowego, odmiennie od planu miejscowego (art. 14 ust. 8 ww. ustawy). Nie można więc domniemywać, że na każdej działce zapisy planu będą w równych proporcjach i w całym zakresie dopuszczają wszystkie możliwe, zgodne ze *Studium...* funkcje.

W § 18 przedmiotowego planu, po szczegółowych analizach uwarunkowań, w tym licznych czynników wpływających na sposób zagospodarowania terenu, nie zostały dopuszczone funkcje mieszkaniowe. Nie oznacza to niezgodności z ustaleniami *Studium...*, a jedynie polega na określeniu jego ustaleń. Dodatkowo warto zaznaczyć, iż doprecyzowanie takich ustaleń nie polega na uwzględnieniu wszystkich rodzajów przeznaczeń, a na wyselekcjonowaniu właściwych dla danego miejsca funkcji, co oznacza iż w tym przypadku zdecydowano się na niewprowadzanie zabudowy mieszkaniowej, natomiast dopuszczono właściwe dla tego miejsca usługi. Plan miejscowy oprócz wskazania konkretnych przeznaczeń na danym terenie, określa również parametry i wskaźniki urbanistyczne, a także sposób zagospodarowania terenów.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących szeroko rozumianego naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością poprzez nadużycie władztwa planistycznego, należy wskazać, iż ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania nawet z prawa własności do nieruchomości (będącego najszerszym z praw do władania rzeczą) mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W ocenie Komisji zarzuty nie znajdują podstaw prawnych a Skarżąca opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania** (za - 4, przeciw- 0, wstrzymało się - 0 radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o oddaleniu przedmiotowej skargi.**

Ad 2. Komisja rozpatrzyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Niedźwiedziej i Starogranicznej we Wrocławiu - **druk nr 513/19**

Zreferował: przedstawiciel Biura Rozwoju Wrocławia

W dniu 3 grudnia 2019 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa „Popowice”(dalej: Skarżąca) złożyła skargę na w/w uchwałę.

W przedmiotowej skardze Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności § 19 zaskarżonej uchwały z uwagi na istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz przekroczenie władztwa planistycznego Rady Miejskiej Wrocławia.

Pod względem formalno-prawnym skarga nie budzi zastrzeżeń, spełniając wszelkie wymagania stawiane art. 101 ustawy o *samorządzie gminnym*.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa ww. plan został sporządzony na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 *ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, 1309, 1571, 1696 i 1815) i art. 20 ust. 1 *ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2018 r. poz. 1945, z późn. zm.). Plan miejscowy przeszedł całą wymaganą ustawą procedurę formalno-prawną. Następnie uchwała wraz z dokumentacją prac planistycznych została przekazana do Wojewody Dolnośląskiego w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawnymi. Dokumentacja prac planistycznych została opracowana na podstawie *Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* (Dz. U. z 2003 r. nr 164 poz. 1587). Po zbadaniu przebiegu prac planistycznych dokumentujących opracowanie przedmiotowego planu organ nadzoru jakim jest Wojewoda uznał powyższą uchwałę za zgodną z obowiązującymi przepisami prawnymi. Uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z dnia 28 października 2019 r. poz. 6088.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Niedźwiedziej i Starogranicznej we Wrocławiu został sporządzony na podstawie uchwały Nr LXII/1449/18 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 13 września 2018 r. Celem miejscowego planu było stworzenie regulacji prawnych, które umożliwią zachowanie i

uporządkowanie struktury funkcjonalno-przestrzennej całościowo ukształtowanego osiedla zabudowy blokowej wraz z towarzyszącymi jej usługami i terenami zieleni oraz wskazanie właściwych rozwiązań urbanistycznych, odpowiednich dla fragmentu całościowego założenia urbanistycznego osiedla „Popowice” z lat 70.

Zgodnie z obowiązującym *Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia*, przyjętym uchwałą Nr L/1177/18 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 11 stycznia 2018 roku, określającym politykę przestrzenną miasta, przedmiotowy obszar planu znajduje się w jednostce urbanistycznej Popowice (A14) w obszarze mieszkaniowo-usługowym (MU). Jednostki urbanistyczne wyznaczone w *Studium...* to czytelnie wydzielone obszary o dużej powierzchni, które charakteryzują się wspólnymi elementami. W przypadku jednostki Popowice obejmuje ona między innymi osiedle mieszkaniowe wielorodzinne z „wielkiej płyty” uzupełnione o niezbędne usługi podstawowe takie jak oświata, zdrowie i kościół, oraz o usługi towarzyszące związane z handlem, gastronomią i usługami drobnymi. Przypisana dla poszczególnych jednostek szeroka lista przeznaczeń uwzględnia zróżnicowane położenie poszczególnych działek w tej jednostce i stanowi pewien zbiór możliwości do zastosowania na etapie sporządzenia planu miejscowego, po szczegółowych analizach uwarunkowań. Jako główne wyzwanie dla jednostki Popowice przyjęto rozwój i wzmocnienie mieszkaniowo-usługowego charakteru poprzez harmonijne połączenie tych funkcji wraz z utrzymaniem istniejących układów urbanistycznych.

Odnosząc się do zarzutu Strony, odnoście niezgodności przedmiotowego planu ze *Studium...* w zakresie przeznaczenia terenu 2U, należy zauważyć, że dokument *Studium...* stanowi akt kierownictwa wewnętrznego, określający politykę przestrzenną miasta w sposób ogólny. Zgodnie z art. 9 ust. 5 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* nie jest on aktem prawa miejscowego, odmiennie od planu miejscowego (art. 14 ust. 8 ww. ustawy). Nie można więc domniemywać, że na każdej działce zapisy planu będą w równych proporcjach i w całym zakresie dopuszczały wszystkie możliwe, zgodne ze *Studium...* funkcje.

W § 19 przedmiotowego planu, po szczegółowych analizach uwarunkowań, w tym licznych czynników wpływających na sposób zagospodarowania terenu, nie zostały dopuszczone funkcje mieszkaniowe. Nie oznacza to niezgodności z ustaleniami *Studium...*, a jedynie polega na określeniu jego ustaleń. Dodatkowo warto zaznaczyć, iż doprecyzowanie takich ustaleń nie polega na uwzględnieniu wszystkich rodzajów przeznaczeń, a na wyselekcjonowaniu właściwych dla danego miejsca funkcji, co oznacza iż w tym przypadku zdecydowano się na niewprowadzanie zabudowy mieszkaniowej, natomiast dopuszczono właściwe dla tego miejsca usługi. Plan miejscowy oprócz wskazania konkretnych przeznaczeń na danym terenie, określa również parametry i wskaźniki urbanistyczne, a także sposób zagospodarowania terenów.

Przesłanki decydujące o tym, że w planie miejscowym nie dopuszczono zabudowy mieszkaniowej na terenie oznaczonym symbolem 2U wynikają przede wszystkim z występujących uciążliwości związanych z sąsiedztwem ważnej i o dużym natężeniu linii kolejowej relacji Wrocław-Poznań. Zlokalizowanie budynków o funkcji mieszkaniowej w tak bliskim sąsiedztwie terenu kolejowego wyraźnie negatywnie wpłynęłoby na jakość i standard zamieszkania. Uwarunkowania świadczące o nieodpowiednim dla zabudowy mieszkaniowej położeniu terenu 2U dotyczą również konieczności ekspozycji okien budynku na tory kolejowe, położenia bezpośrednio przy nasypie kolejowym czy szczególnie uciążliwego hałasu kolejowego związanego z wyhamowywaniem pociągów zatrzymujących się na pobliskiej stacji kolejowej. W związku z tym na terenie 2U wyznaczono funkcję usługową, która stanowić będzie bufor pomiędzy terenami kolejowymi, a istniejącą zabudową mieszkaniową wielorodzinną.

Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem

W ocenie Komisji zarzuty nie znajdują podstaw prawnych a Skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania** (za - 4, przeciw- 0, wstrzymało się - 0 radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o oddaleniu przedmiotowej skargi.**

Ad 3. Następnie Komisja rozpatrzyła skargę na uchwałę nr XLIX/1437/10 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 22 kwietnia 2010 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłaty za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi, sposobu pobierania tych opłat i określenia wysokości opłaty dodatkowej – **druk nr 497/19.**

W złożonej za pośrednictwem Rady Miejskiej Wrocławia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skardze z *dnia 19 listopada 2019r* Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia-Śródmieścia (dalej; Skarżąca) domaga się unieważnienia skarżonej uchwały w zakresie zapisu § 4 ust. 1 pkt 1 oraz § 4 ust. 2 obejmującego stwierdzenie, iż:

- abonament typu „I” wydawany jest na numer rejestracyjny dla pojazdu samochodowego osoby fizycznej zameldowanej na pobyt stały lub na pobyt czasowy przy miejscach wyznaczonych do płatnego postoju (...),
- nabycie abonamentu typu „I” oraz typu „N” uzależnione jest od posiadania pojazdu samochodowego z tytułu: własności, współwłasności, umowy leasingu oraz umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie w przypadku umowy kredytu na zakup pojazdu.

Formułując podstawy Skarżąca zarzuca tym zapisom naruszenie art. 13b ust. 2, 3 i 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2018r.poz. 2068 z późn. zm.; dalej: ustawa o drogach publicznych) oraz podstawowych zasad konstytucyjnych tj. zasadę wolności i równości, bez wskazania konkretnych przepisów Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 Nr 78 poz. 483 z późn. zm.) w tym zakresie, a także naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej nakazującej by zróżnicowanie poszczególnych osób pozostawało w odpowiedniej relacji do dzielących je różnic.

Skarżąca w zakresie § 4 ust. 1 pkt 1 Uchwały, wskazuje, iż zapis ten wykracza poza zakres przewidziany w ustawie o drogach publicznych, co stanowi nieuprawnione wykroczenie poza przyznane uprawnienia uchwałodawcze, gdyż prawo miejscowe musi mieścić się w ramach wyznaczonych przez prawo powszechnie obowiązujące. W skardze opisane zostało na czym polega stwierdzona nieprawidłowość, wskazując, iż ograniczenie kręgu podmiotów uprawnionych do zakupu abonamentu, narusza zasadę równości, wolności i sprawiedliwości społecznej. Skarżąca wskazuje, że uzależnienie prawa do nabycia abonamentów typu „I” od wypełnienia obowiązku wynikającego z ustawy o ewidencji ludności wykracza poza zakres uprawnień Rady Miejskiej, określony w ustawie o drogach publicznych.

Pod względem formalno-prawnym skarga nie budzi zastrzeżeń, spełniając wszelkie wymagania stawiane przepisami prawa.

Zgodnie z brzmieniem art. 13b ust. 2, 3 i 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, obowiązującym w dacie podjęcia uchwały, Strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej. (ust. 2).

Dokonując wykładni art. 13b ust 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych, uwzględnić należy utrwalone w orzecznictwie sądowym stanowisko, iż ustawodawca nie wprowadził w ustawie o drogach publicznych kryteriów, jakimi obowiązana jest kierować się rada gminy przy doborze użytkowników drogi uprawnionych do korzystania z preferencyjnych zasad ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, pozostawiając w tym zakresie swobodę radzie gminy. Oznacza to, że organ może działać w tym zakresie na zasadzie uznaniowości, jednakże w granicach wyznaczonych przez ustawodawcę co do celu, jakiemu generalnie służy wprowadzenie opłat za

parkowanie (art. 13b ust. 2 ustawy), (tak: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1.04.2011 r. VII SA/Wa 96/11).

Przyjęte zatem w uchwale kryteria nie wykraczają poza zakres delegacji ustawowej, o ile nie naruszają zasady równości wobec prawa.

Odpowiadając na zarzut nierównego traktowania mieszkańców gminy Komisja zwróciła uwagę, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wypowiadał się o znaczeniu konstytucyjnej zasadzie równości (por. w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 listopada 1997 r. sygn. akt K 22/97, OTK 1997/3-4/41). Trybunał Konstytucyjny podkreślał, że nie ma bezwzględnej równości obywateli. Z zasady równości wynika nakaz jednakowego traktowania wszystkich obywateli w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być potraktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 1994 r., sygn. akt K 3/94, OTK w 1994 r., cz. II, s. 141-142; patrz także orzeczenia w sprawach sygn. akt U 7/87 i K 8/91). Trybunał Konstytucyjny konsekwentnie wypowiada się, że zasada równości nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego w tym znaczeniu, iż zrównuje sytuację wszystkich podmiotów ze względu na cechy, jakimi się charakteryzują. Zasada równości wymaga bowiem, aby podmioty traktowane były w równym stopniu równo, jeśli charakteryzują się daną cechą. Równość oznacza zatem - według Trybunału - także akceptację różnego traktowania przez prawo różnych podmiotów. Wynika to z faktu, że równe traktowanie przez prawo tych samych podmiotów pod pewnymi względami, oznacza z reguły różne traktowanie tych samych podmiotów pod innymi względami (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 kwietnia 1994 r., OTK w 1994, cz. I, s. 55). Z kolei Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 lutego 2002 r. (sygn. akt SK 11/01, OTK-A 2002/1/2) stwierdził, iż istotą zasady równości wobec prawa nie jest traktowanie wszystkich jednakowo, a tylko - równe traktowanie określonej grupy obywateli, wyróżnionej ze względu na cechę prawnie relewantną (podobnie /w:/ wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 czerwca 2004 r., sygn. akt P 4/03, OTK-A 2004/6/55, czy też w wyroku Trybunału z dnia 10 kwietnia 2002 r., sygn. akt K 26/00, OTK-A 2002/2/18). Kierując się wskazanym wyżej rozumieniem zasady równości wobec prawa, sądy administracyjne w podobnych sprawach nie dostrzegały jej naruszenia w kwestionowanym przez skarżącego kształcie. (por. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1.04.2011 r. VII SA/Wa 96/11).

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania** (za - 5, przeciw- 0, wstrzymało się - 0 radnych) **postanowiła jednogłośnie wnioskować o oddaleniu przedmiotowej skargi.**

Ad IV. Komisja bez uwag przyjęła protokół nr 11 z poprzedniego posiedzenia.

Ad. V. Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Na tym posiedzenie zakończono.

Czesław Cyrul
Przewodniczący Komisji

Protokół sporządziła:
Barbara Grosel